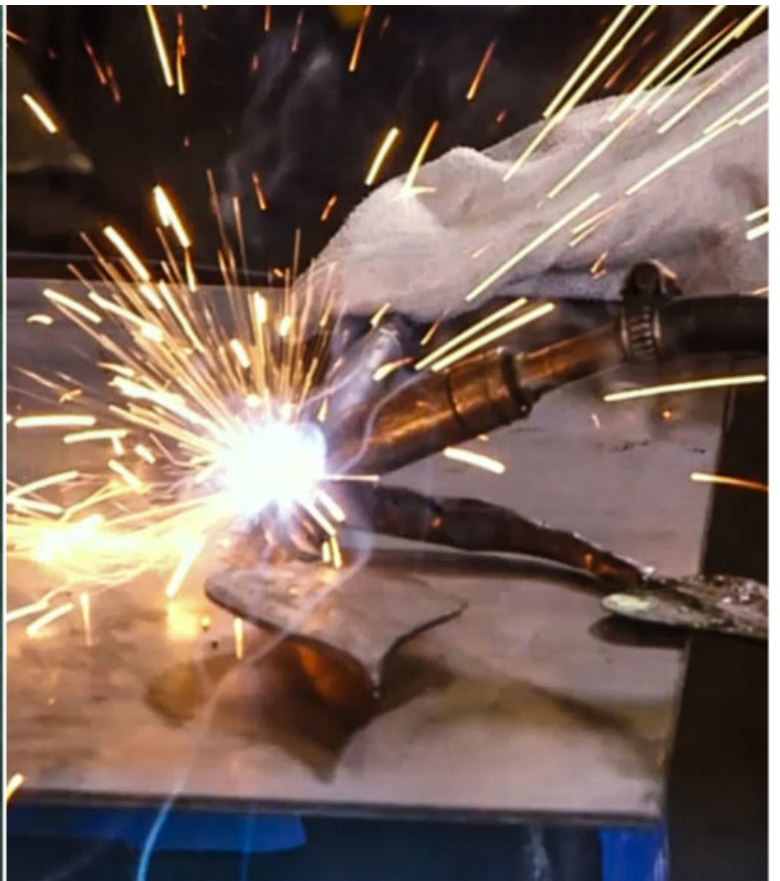

15

**„Velnio
kalviai“ „lobsta“
gamindami
bažnyčiai raktus**

„Žvelgdamas iš šiandieninės perspektyvos suprantu, kad nėriau į verslą drąsiai, bet be strategijos. Ir jeigu dabar koks jaunuolis rikiuotų tokias pačias mintis, kurios sukosi mano galvoje prieš keturiolika metų, patarčiau tą patį, ką aplinkiniai tada kartojo man: „Net nebandyk. Tau nepavyks“, – nuosavo verslo idėjos užuomazgas prisimena šiaulietis verslininkas Andrius Žiedas.

Tuomet, 2005 metais, jaunuolio kišenėje tebuvo 5 tūkstančiai litų ir nė cento daugiau, užtat jis nestokojo jaunatviško maksimalizmo, optimizmo bei begalinio pasitikėjimo savimi.

Šiandien A.Žiedas vadovauja kalvystės paslaugas teikiančiai sėkmingai įmonei „Velnio kalviai“ ir masyvias metalines savo kalvės duris praveria bendram 15min ir „Tele2“ projektui „Kaip ten dirba“.

Šių laikų kalvis Andrius Žiedas / Video stop kadras

„Prie meno“ buvo nuo vaikystės

Šio unikalaus projekto komanda suteikia išskirtinę galimybę susipažinti su įdomiausiomis šalies smulkiojo verslo įmonėmis ir iš pirmųjų lūpų sužinoti, kokia yra mažųjų rinkos dalyvių darbo specifiška ir kas padeda pasiekti pačius geriausius rezultatus. „Išvydęs pirmąjį projekto „Kaip ten dirba“ reportažą apie „Ledo meistrus“ pajutau, kad šioje avantiūroje sudalyvauti mes tiesiog privalome. Kaip gi ledą paliksime be atsvaros – ugnies“, – šypteli A.Žiedas.

Polinkį menams dar vaikystėje pajutusias Andriaus talentui neliko abejingi jo tėvai, skatinę sūnų lankyti vaikų dailės mokyklą Šiauliuose ir įvairius meno būrelius.

Nenuostabu, kad atsiėmęs brandos atestatą šiaulietis link menų ir pasuko – pasirinko metalo plastikos specialybės bakalauro studijas Vilniaus dailės akademijos (VDA) Telšių dailės fakultete.

„Tapti juvelyrų ar kalviu iš anksto neplanavau – plaukė viskas pasroviui“, – pasakoja A.Žiedas.

„Kuo jau kuo – tik ne kalviu!“

Ne tik neplanavo greta užiančio žaizdro ir į priekalą kaukšinio plaktuko likusio gyvenimo praleisti A.Žiedas, bet po pirmojo tokio pabandymo netgi kategoriškai apsisprendė kalviu nebūsiąs. „Studijų pradžioje eidavome į kalvę pasibandyti. Pirmoji man tekusi užduotis buvo pagaminti žvakidę. Kankinausi ir kone peržegnojau kalvystę kaip man neskirtą“, – apie pirmuosius pasispaudimus kalvėje prabilęs juokiasi „Velnio kalvių“ vadovas.

Praktiką pratęsė iki keturių mėnesių

Tarsi dėlionę iš smulkių spalvingų detalių, kurias sujungus nurasojusią kaktą ranka braukia prie priekalo palinkęs kalvis, į savo vietas šiauliečiui A.Žiedui sudėliojo pats likimas.

Besibaigiant antrajam studijų kursui jaunas šiaulietis mėnesio laiko praktikai pasirinko vieną iš Klaipėdos kalvių – iškeliavo įkandin savo draugų. Praktika pasibaigė, bet A.Žiedas uostamiestyje liko dar trims mėnesiams, iki mokslo metų pradžios.

Būtent Klaipėdoje šiaulietis studentas pajuto, kad žaizdre šokinėjanti liepsna ėmė kaitinti ne tik metalą, bet ir jo paties vaizduotę, suteikdama nepaprastą sielos atgaivą.

Žurnalistė Akvilė Kavaliauskaitė „Velnio kalvių“ dirbtuvėse / Video stop kadras

„Vieną dieną kalvystė ėmė man žvėriškai patikti – ir man skiriamos užduotys, ir vis didėjantys iššūkiai. Pajutau, jog nepaisant to, kad šis amatas labai sudėtingas, nuoširdžiai patariamas kolegų, kasdien

sugebu atlikti vis daugiau“, – prisimena bendrovės „Velnio kalviai“ vadovas A.Žiedas.

Miunchene susižavėjęs bohema, tapo menininku

VDA Telšių dailės fakultete pradėjęs trečiuosius mokslo metus, būsimasis kalvis ėmė dairytis, kur galėtų atlikti dar vieną jam pagal studijų programą privalomą praktiką. Susidomėjo užsienio šalimis, išsiuntė per šimtą prašymų priimti jį ir nenuleido rankų net tuomet, kai atsiliepė vos kelios kalvės:

„Mano pagrindinis pasirinkimas buvo Kanada, bet man besiruošiant pirkti lėktuvo bilietus kalvės vadovas apgailestaudamas pranešė apie jam netikėtai pasikeitusius planus. Antras variantas buvo Miuncheno miestas Vokietijoje. Sutaręs, kada pradėdu ir kiek uždirbsiu, sėdau į autobusą ir išvykau. Tikriausiai ta ypatinga atmosfera, kuria alsavo senovinė vokiečių kalvė, man padėjo galutinai apsispręsti. Miunchene susižavėjau bohema ir panorau tapti visos tos ypatingos draugijos dalimi. Nuo to momento sistemingai žygiavau ten, kur esu šiandien.“

Investavo 5 tūkst. litų – tiek, kiek teturėjo

Po praktikos, atlikęs baigiamąjį darbą – sukūręs metalinę „Laiko spiralės“ skulptūrą, papuošusią Telšių miestą – ir atsiėmęs diplomą, A.Žiedas ėmėsi gilinti žinias interjero dizaino magistro studijose ir pasiryžo gimtajame Šiaulių mieste pradėti savo verslą.

Patyrę vietos kalviai ambicingąjį jaunuolį stengėsi atkalbėti. Ne vienas perspėjo, kad be apvalių 100 tūkstančių litų verslo net nepradėtų, kai tuo metu jo kišenėje viso labo tebuvo 5 tūkstančiai.

„Tai buvo visos mano santaupos, parsivežtos iš praktikos Miunchene. Lyg ir norėjosi automobilio ar buto Šiauliuose... Tačiau nusprendžiau,

kad kol gyvenu su tėvais ir buitimi rūpintis nereikia, turėčiau pabandyti kurti savo verslą, juolab, kad būti samdomu darbuotoju niekada nenorėjau. Kalviai Šiauliuose kvietė dirbti pas save, siūlė geras algas, tačiau užsispyriau“, – šypsosi A.Žiedas, kurio sėkme prieš keturiolika metų abejojo ne tik įgudę kalviai, bet ir šiauliečio artimieji.

Tuo metu vos dvidešimt dviejų vaikinai pinigus investavo tiksliai. Išsinuomojo patalpas Šiaulių pašonėje ir įsigijo kalvystei būtiniausius įrankius – priekalą, žaizdrą ir pneumatinį kūjį, o vietą, kurioje ėmė bėgti ir dienos, ir naktys, pakrikštijo „Velnio kalviais“:

„Velnio kalvis – pirmasis kalvis, padaręs gera – išmokęs žmogų kalti, atidavęs jam ugnį ir geležį.“

„Velnio kalvių“ dirbtuvėse / Video stop kadras

Pirmasis užsakymas nuvedė į absoliutų minusą

Paskutinius pinigus į nuosavą verslą sudėjęs A.Žiedas kurį laiką mindžikavo vietoje, tačiau prie suskilusios geldos neliko. Kuomet jo veikla strigo, pamynęs išdidumą vaikas į savo tėvus kreipėsi finansinės pagalbos.

Užsispyrusiam šiauliečiui atsistoti ant kojų, grąžinti skolas ir pradėti dirbti pelningai prireikė pusės metų:

„Už pirmąjį savo užsakymą – metalinius vartus – gavau daugiau nei tūkstantį litų, bet verslo prasme tai buvo visiškai pravalas. Medžiagoms išleidau kur kas daugiau pinigų nei uždirbau, be to, sugaišau ypatingai daug laiko. Kaip ten bebūtų, žmonės galutiniu rezultatu liko labai patenkinti. Mane iki šiol motyvuoja tai, kad pamatę darbus užsakovai džiaugiasi, vaikščiodami aplink glosto. Žinoma, įvertinimas yra jų mokami pinigai, tačiau jų dvasinis pasitenkinimas labiau nei kas kitas glosto širdį. Po pirmojo užsakymo stojo šiokia tokia tylą, darbo beveik neturėjome, gaminome suvenyrus, smulkmenėles, bet viskas pamažu įsibėgėjo. Kuo tolyn, tuo viskas ėjosi lengvyn.“

„Velniai“ bažnyčiai raktus kala

Šiuo metu „Velnio kalvių“ paslaugų kainos svyruoja nuo kelių šimtų iki kelių dešimčių tūkstančių eurų, o savo srities profesionalai pripažinti ne vien Lietuvoje, bet ir užsienio šalyse. Kalvėje Šiaulių pašonėje gimsta namus, kiemus, sodybas puošiantys funkcionalūs, ornamentais išvedžioti gaminiai.

Paradoksalu ir tai, kad „Velnio kalvių“ duris, kurias šiandien pravėrė bendras 15min ir „Tele2“ projektas „Kaip ten dirba“, varsto ir skirtingų Bažnyčių dvasininkai.

„Krikščioniškas skulptūras užsako, kryžius, kuriuos Kryžiaus kalne pastatę padėkoti sugrįžta. Neretai į „Velnio kalvius“ užsuka kunigai, prašantys pagaminti bažnyčių raktų kopijas – juk raktininkai negamina 15-20 centimetrų ilgio metalinių raktų. Turbūt dvasininkai tarpusavyje pasikalba, mus vieni kitiems parekomenduoja, nes į kalvę užsuka ir nematyti. Kas galėtų pagalbėti: velniai bažnyčiai raktus kala“, – šypteli verslininkas iš Šiaulių.

„Velnio kalvių“ dirbtuvėse / Video stop kadras

Nuo vorų ir motociklų – iki auksu dengtų turėklų

Tarp įdomiausių „Velnio kalvių“ gaminių – preciziškos gyvūnų skulptūros ir netgi paauksuoti turėklai šiuolaikiniuose rūmuose Kijevo (Ukraina) pašonėje, Dniepro upės pakrantėje.

„Gaminome dalį turėklų. Jų lapelius liejome specialiu būdu iš bronzos, o viršų padengėme auksu. Tas užsakymas buvo labai įdomus. Įdomu kurti ir smulkius daiktelius, gyvūnų skulptūrėles, nes visi jie tokie skirtingi, su šitiek detalių ir formų, reikalaujančių šimtaprocentinio atkūrimo. Darbas turi gerai atrodyti pasuktas bet kuriuo laipsniu iš visų 360“, – pasakoja A.Žiedas.

Turi ir užsakymų, ir konkurentų

A.Žiedas pabrėžia, kad kasdienybėje lietuvius supa labai daug kalvių kurtų šedevrų, kurie taip įsilieja į aplinką, jog tampa praktiškai nepastebimi.

„Nuo senų tradicijų nepabėgome – tautiečiai vis dar myli geležį. Pradedant skulptūrėlėmis, staliukų kojelėmis, durų rankenomis, tęsiant unikalaus dizaino laužavietėmis ir kalviškomis šašlykinėmis, baigiant turėklais, tvoromis ir vartais – kasdienybėje yra daug kalvystės. Kad ir kiek besiskverbėtų kiniška, masinė automatizuota gamyba, ji iš Lietuvos rinkos kokybišką kalvio produktą sunkiai išstums, – įsitikinęs A.Žiedas. – Kartu su laikais keičiasi ir pati kalvystė. Ji modernėja. Šalia susiformavusios tradicinės kalvystės atsiranda modernusis metalo menas, kuriame detalės lengvėja, formos – švarėja, atsiranda daugiau galimybių išreikšti metalo plastiką. Vieną dieną reikia pakalti, pakniedyti, o kitą – kurti modernų darbą, kuriam kalumo nebereikia – toji įvairovė mane „veža“.“

Pagaminti vartus „Velnio kalviai“ užtrunka apie mėnesį, o jų kaina svyruoja ties 3000 eurų. Per tiek pat laiko sukurta dekoratyvinė skulptūrėlė atsieitų apie 1500 eurų / „Velnio kalvių“ asmeninio albumo nuotr.

Kokybiški ir unikalūs

Nors kalvių Lietuvoje netrūksta – į kasmetinius suvažiavimus renkasi mažiausiai penkiasdešimt šio amato atstovų – pats „Velnio kalvių“ vadovas konkurencijos amatininkų galybėje tikina nesibaiminantis:

„Kokybiškas darbas užtikrina klientūrą. Gamyboje naudodami tik aukščiausios kokybės medžiagas ir naujausias technologijas – pjovimui skirtus lazerius, plazmas ir kitą metalo apdirbimo įrangą – garantuojame savo kūrinių ilgaamžiškumą, kokybę ir kiekvieno kalviško dirbinio unikalumą. Esame profesionali komanda, gaminanti įvairius metalinius daiktus pagal individualius pageidavimus, padedanti klientams rasti tinkamiausius sprendimus vidaus interjerui ir lauko eksterjerui, nudžiuginti draugus bei artimuosius originaliais kalviškais dirbiniais. Už save kalba ir tai, kad esame pripažinti kitų kalvių – bendradarbiaujame atlikdami itin didelius užsakymus.“

Kūrybiškų darbuotojų stygius

Šiaulių pramonės rajone įsitaisiusiuose „Velnio kalviuose“, be A.Žiedo, dirba dar du darbuotojai. Pasirodo, jog viename iš didesnių šalies miestų gyvenantis ir jame verslą vystantis įmonės vadovas, ieškodamas kalvystės amatui tinkamų darbuotojų, susiduria su nemenkais sunkumais.

„Kartais verslininkai skundžiasi, kad Lietuvoje legaliai įdarbinti žmogų yra lygu stebuklui. Aš, asmeniškai, nejuntu didelio finansinio spaudimo smulkiajam verslui ir nemanau, kad pirminiai mokesčiai sukelia didelių problemų. Tiesa, man galbūt buvo lengviau dėl to, kad pradžioje dirbau su verslo liudijimu, įsivažiavau į ritmą, supratau sistemą, kaip kas joje vyksta, tad atsidarius uždarąją akcinę bendrovę nebuvo taip sudėtinga. Aš vargstu ne su mokesčiais, o su darbuotojais. Jie keičiasi kas dvejus-trejus metus. Aš „nuo nulio“ viską paaiškinu, išmoku, paruošiu, bet vieniems kalvystė nepatinka, kitas išvyksta dirbti į užsienį. Svarbu ir tai, kad dirbančių techniškai – pakanka, o štai kūrybingų žmonių rinkoje atrasti labai sudėtinga“, – pastebi A.Žiedas.

Skaitykite daugiau: <https://www.15min.lt/m/id/verslas/bendroves/velnio-kalviai-lobsta-gamindami-baznyciai-raktus-663-1221764#.Y8Umfy8MWYo.messenger>

„Velnio kalvių dirbtuvėse“

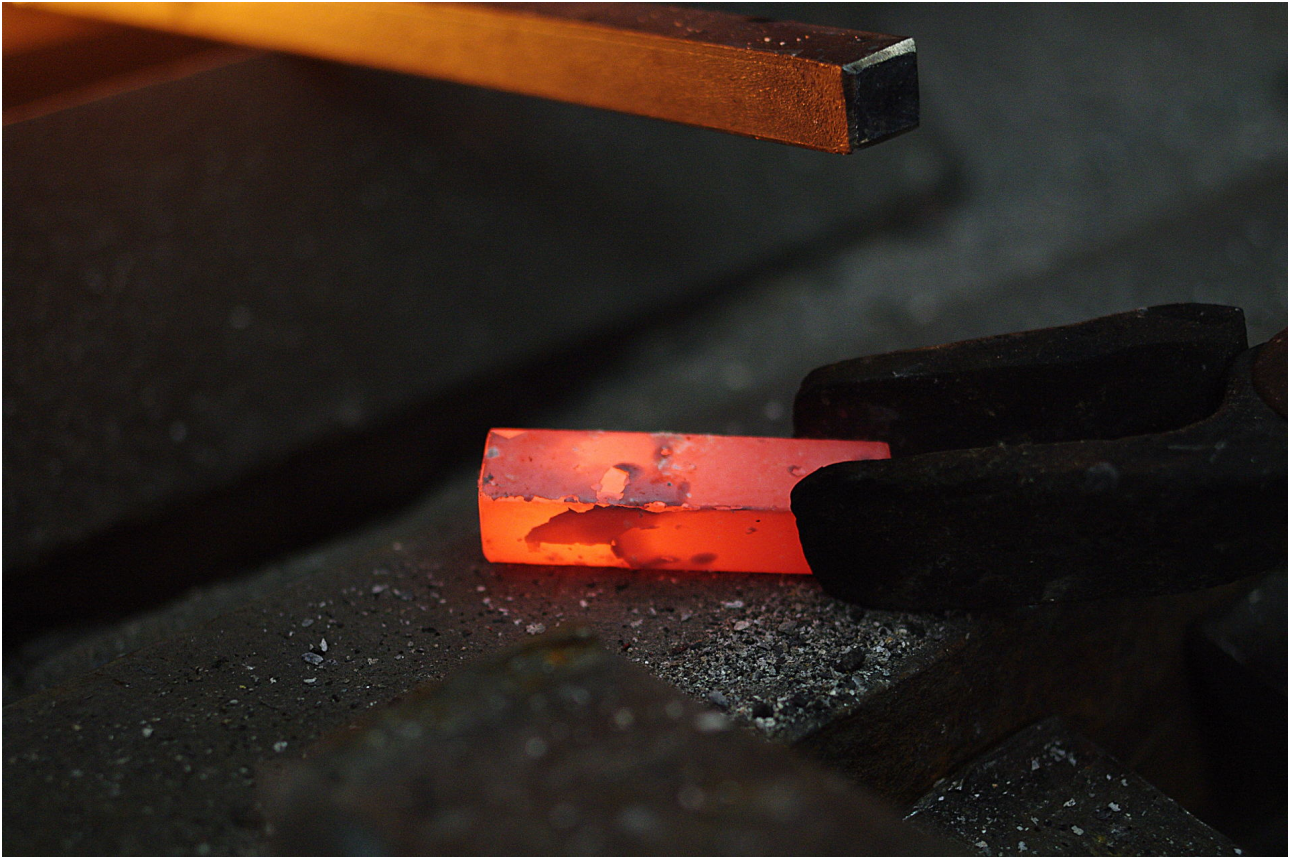

Skaitykite daugiau: <https://www.15min.lt/m/id/verslas/bendroves/velnio-kalviai-lobsta-gamindami-baznyciai-raktus-663-1221764#.Y8Umfy8MWYo.messenger>